

La llei d'estrangeria MATA

Editorial

Immigració

Pescadors a l'atur amplen els caiucos versión rtf

Política

Eleccions al Parlament de Catalunya. Sense alternatives a les urnes versión rtf

El tripartit condecora al ex-presidente de Seat.... I no els hi fa vergonya

L'Audiència Nacional jutjarà a "l'escamot dixan"

Instruccions per a les tropes de l'ONU al Líban. L'autodefensa preventiva

Es redueixen les morts, però augmenta el nombre de siniestres laborales

Escola pública a Catalunya. Un inici de curs amb més privatitzacions

Sindical

Els responsables a cobert. Iberia: La repressió planeja

Una forma més d'explotació: El teletreball versión rtf

Debat

El papel de les ONG. Empresaris de la pobresa versión rtf

Internacional

FaSinPat-ex Zanon. Porquè es tan important versión rtf

Balanç de les eleccions a Brasil. L'encert de la construcció del Front d'Esquerres

Argentina. Per l'aparició amb vida de Julio López

EDITORIAL

El Govern central deixa de banda les paraules conciliadores en matèria d'immigració dels primers mesos i presenta una política migratòria centrada en la repressió: més alçada a la tanca de Ceuta i Melilla, més control per mar a l'Estret de Gibraltar i les costes atlàntiques de Canàries, més deportacions i pressió sobre els països d'origen per actuar com a policies contra els immigrants a canvi d'equipaments policials i diners.

Amb tot això, realment Zapatero es creu que aturarà l'arribada d'immigrants? No, ell sap que res no aturarà els viatges mentre l'anomenat "tercer món" segueixi empobrint-se a mans de les multinacionals. I el propi Zapatero ha contribuït a impulsar aquesta espoliació, de la qual participen les empreses espanyoles.

Rajoy, que ara vol prohibir per llei les regularitzacions "massives", ha d'escenificar diferències amb Zapatero, però en immigració tots dos comparteixen la mateixa política. Amb Aznar al Govern hi va haver tres regularitzacions i amb condicions menys dures que les de Zapatero. Tots dos saben que enfortir la repressió i la legislació contra els immigrants té rendiments electorals entre una població autòctona que s'ha imbuït de la por als forasters, però la finalitat no és que no vinguin immigrants sinó que quan ho facin estiguin sota una pressió extrema, siguin una mà d'obra molt dòcil per l'empresari i a la vegada actuïn com un exèrcit de reserva sobre la resta de treballadors/es. El cost, tanmateix, d'abaratir aquesta mà d'obra és de milers de morts a l'Estret de Gibraltar i l'Atlàntic.

Que aquest és l'objectiu no confessat, però real, dels Governos, ho demostra el fet que sigui el mateix govern qui transporta els immigrants sense papers que arriben a les costes canàries a la península, sense cap dret -ni el de treballar- però tampoc sense donar-los menjar ni un lloc per dormir. El Govern sap que la situació esdevé impossible per l'immigrant i ha de buscar feinal, que normalment troba. En aquest sentit, sempre hem entès que la racista i xenòfoba Llei d'Estrangeria era prioritàriament una Reforma Laboral encoberta. Curiosament, mentre Zapatero discutia a la Cimera de Madrid sobre immigració al sud de la mediterrània amb Sarkozy, es feia públic un estudi encarregat per la Conselleria de Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya que conclou que en els propers 10 i 15 anys seran necessaris entre 4 i 7 milions de treballadors (6'8 i 11'2 milions comptant les seves famílies) d'immigrants per mantenir el creixement de la producció i que -a la vegada- aquest és l'únic remei per evitar la fallida de les pensions.

Contra aquesta política de Govern i patronal d'abaratir la mà d'obra a extrems pràcticament d'esclavatge, negant-li els drets més elementals i posant sobre aquests treballadors/es tota la pressió policial, cal una lluita decidida de tota la classe treballadora per la unitat i la igualtat. Que tots i totes tinguin papers i drets beneficia tant els treballadors immigrants com els autòctons, perquè els uneix sota les condicions de conveni davant de la patronal.

Mantenir un bon nombre de treballadors/es sense papers és l'objectiu que cerquen patronal i govern, però quan aquest nombre creix excessivament, aleshores altres sectors patronals de la competència es queixen, poden haver-hi protestes dels propis immigrants que veuen com la situació s'allarga sense perspectives de normalitzar la situació, i a la vegada, l'Estat deixa d'ingressar un bon grapat de diners de les cotitzacions corresponents que no es declaren. Aleshores, el govern de torn, sigui del PP o del PSOE, han procedit a regularitzar la situació.

Fa uns quants mesos els immigrants als Estats Units que restaven sense drets van començar a reclamar-los sortint al carrer. Les mobilitzacions es van anar multiplicant i van aplegar-ne més d'un milió. Avui el propi Bush, que ha estat el capità de la política repressiva contra els immigrants, es planteja procedir a una regularització que afectaria prop de 12 milions de treballadors/es.

Aquest és el camí de lluita de tots els treballadors/es sense distinció, pels plens drets polítics i laborals per a tots i totes, per la unitat de tota la classe obrera. Aquest camí pot incloure noves regularitzacions com demanen els immigrants, però ha d'apuntar contra la llei que genera aquesta marginació social, política i laboral dels immigrants: la Llei d'Estrangeria. Quan el PP la va endurir amb la darrera reforma, el PSOE va plantejar un recurs d'inconstitucionalitat, que des de l'arribada al govern a guardat al calaix de l'oblit. No només el PSOE té aquest atac d'amnèsia, també IU, CCOO, UGT que tant van queixar-se de la llei del PP, ara han participat en el reglament que la implementa sense dir res de la Llei. No es tractaria d'eliminar els aspectes més durs d'aquesta reforma del PP sinó de reivindicar el que va ser un dret simplement democràtic burgès: el dret a la lliure circulació de persones. Reivindicar el dret a sobreviure i també el dret que tenen davant de multinacionals i governs titelles de recuperar els recursos d'un país procedint a l'expropiació de les multinacionals. El 7 van començar unes mobilitzacions que encara que petites van ser un primer pas. Cal seguir endavant.

IMMIGRACIÓ

Pescadors en atur omplen els caiucos

La majoria dels joves senegalesos que desembarquen exhausts des de les piragües a les platges de Canàries són pescadors. L'activitat de les multinacionals pesqueres a les seves costes ha fet minvar les poblacions de peix fins al punt que l'anomenat "petroli blau" del país ja no pot garantir el futur d'un sector clau per la seva economia. La pesca artesanal no pot fer res davant dels vaixells industrials espanyols, francesos i japonesos. És un altre exemple de com l'imperialisme augmenta l'espoli de l'Àfrica, on les condicions de vida són cada vegada més insuportables. Cada dia són més els que es troben en el dilema "Barcelona o Barxax" (paraula wolof que vol dir l'altre món), la frase que es repeteixen els que es llancen al mar. Mentrestant, Zapatero i la UE només saben respondre augmentant la repressió i complicant encara més l'accés als papers per als afortunats que aconsegueixen sobreviure una travessia que l'Europa-búnker fa cada vegada més perillosa. Saqueig dels països d'origen i lleis per convertir els que fugen d'allà en mà d'obra esclava són les dues cares de la mateixa moneda.

El juny va expirar l'acord de pesca del Senegal amb la UE pel qual les flotes de l'Estat espanyol (amb 95 vaixells), Portugal, França, Itàlia i Grècia podien extreure fins a 7.500 tones de peix per trimestre. A canvi del permís per pescar en les seves aigües, la UE pagava a l'Estat del Senegal la irrisòria suma de 16 milions d'euros anuals. Les multinacionals han espoliat els bancs de pesca fins a posar en perill la capacitat de reproducció de les espècies més abundants. En els mercats senegalesos el preu del peix, un aliment bàsic en la dieta d'un país on més del 25% de la població pateix desnutrició crònica, s'ha disparat, cosa que causa greus problemes a una població empobrida.

Després de les protestes dels pescadors, que van protagonitzar massives manifestacions als principals ports del país el mes d'abril passat contra la renovació de l'acord amb la UE, el govern senegalès l'ha hagut de deixar en suspens. El comissari de pesca de la Unió ha recomanat als armadors que de moment i fins que no se signi un nou protocol, arribin als seus propis pactes amb les autoritats. Davant d'aquesta situació que amenaça el futur pesquer del Senegal, el govern senegalès, en lloc d'anunciar que no hi ha condicions per cap acord amb la UE, ha establert un contingent limitat de llicències per limitar el nombre de caiucos i -diuen- afavorir la recuperació biològica dels bancs de pesca. La mesura va entrar en vigor l'1 d'octubre. Això no farà res més que empitjorar les coses. Un exemple és el port de Guet Ndar, a Saint Louis: d'un total de 4.850 piragües, només 270 han obtingut la llicència. La manifestació de protesta davant de l'alcalde de la localitat no només denunciava aquesta situació sinó que demanava clemència per als joves que havien estat detinguts per intentar sortir en piragua, que s'exposen a penes d'entre cinc i deu anys de presó per emigració il·legal.

Amb els bancs de pesca ja malmesos i les restriccions de llicències, molts no veuen cap altra alternativa que l'emigració. Per trobar bancs rendibles els pescadors es veuen obligats a viatjar amb les piragües fins a Angola, un perillós periple de dotze a quinze dies en alta mar: en la meitat de temps es creuen els 2.000 quilòmetres que separen la costa africana de Canàries. Les piragües que utilitzen els pescadors al Senegal i a Mauritània, avui s'han convertit en el vehicle de l'emigració.

Més perill

El Senegal és des de la primavera un punt de sortida de bona part de l'emigració subsahariana. Les vies de l'emigració africana s'han retirat cada vegada més al sud, responent a l'augment dels controls fronterers: primer es va bloquejar l'estret de Gibraltar, les alternatives de Ceuta i Melilla van quedar tancades després amb murs electrificats. Aleshores des de Nouhadibou, a les costes de Mauritània, van començar a sortir piragües. L'aplicació dels acords d'extradició d'immigrants irregulars amb aquest país (signats el 2001 pel PP) i la "compra" d'aquest govern amb partides d'ajuda al desenvolupament condicionades a aturar els fluxos d'immigrants van desplaçar els punts de partida més cap al sud, fins al Senegal. Quan aquestes platges quedin bloquejades, els joves aniran encara més lluny i el seu camí serà encara més perillós. Tot i que no hi ha dades oficials, organitzacions senegaleses estimen en quatre mil el nombre de joves que han desaparegut a l'oceà: les lleis d'estrangeria han convertit el mar en una sinistra fossa comuna.

La UE i les regularitzacions

L'única resposta dels governs europeus a la crisi dels caiucos ha estat mà dura. A la cimera organitzada a Madrid, dels vuit països mediterranis de la UE, es va acordar proposar la creació d'una Xarxa europea de patrulles costaneres, amb sistemes electrònics de vigilància a l'estil dels que els EUA tenen a la frontera mexicana, en col·laboració amb els exèrcits dels països d'origen, encara que pertanyin a règims sense cap garantia democràtica. La segona proposta que va centrar la cimera va ser la "prohibició de les regularitzacions massives", seguint el discurs del ministre de l'interior francès Sarkozy, que va defensar que "la credibilitat de les lleis d'immigració passa per l'efectivitat de la repatriació". El Govern Zapatero ha arribat a un acord amb el Govern del Senegal, que va enviar un equip policial per reconèixer dels immigrants. Un total de 2.027 han estat repatriats fins el 7 d'octubre, i queden gairebé quatre mil senegalesos amuntegats en els centres d'internament de les Canàries.

Però mentre les condicions de vida segueixen empitjorant com a conseqüència de la rapinya imperialista, milions de treballadors/es immigrants es posaran en marxa per d'intentar subsistir. Les lleis d'estrangeria no serveixen per aturar l'arribada de "sense papers"; només aconsegueixen que més emigrants perdin la vida en l'intent. I, sobre tot, tenir una bossa de mà d'obra barata, un "exèrcit de reserva" que serveix de carn de canó a la sobreexplotació i veu negats tots els seus drets laborals, polítics i socials, emmordassada per una llei que els nega fins i tot la sindicació, la vaga o la manifestació.

Avui el nombre de treballadors i treballadores sense papers a l'Estat espanyol és ja d'1'5 milions i torna a estar plantejada la reivindicació d'una nova regularització. El discurs feixistitzant de Sarkozy -amb Rajoy- amb el qual cada vegada s'identifica més el govern (igual que la socialdemocràcia francesa), evidencia que això no s'aconseguirà sense una forta pressió al carrer. Però una altra eventual regularització, encara que és necessària, no resoldrà els problemes de fons, com no els han resolt els processos anteriors, sota els governs del PP o del PSOE. Cal derogar la llei d'estrangeria, perquè qualsevol marc legal que no contempli l'absoluta igualtat de drets entre autòctons i estrangers serà motiu de més morts, més sobreexplotació i pèrdua de conquestes del conjunt de la classe obrera. L'única alternativa real per als treballadors no és reprimir la immigració, sinó atacar-ne les arrels: posar fi a l'espoli imperialista dels països del Sud, cosa que en la situació actual de l'economia mundial implica trencar amb les bases del capitalisme i instaurar un nou sistema econòmic que no estigui basat en el benefici burgès.

Lluita i organització

El 7 d'octubre es van organitzar les primeres mobilitzacions contra la llei d'estrangeria que afronta el govern Zapatero des de l'últim procés de regularització. Van ser minoritàries, però poden convertir-se en l'embrió d'un nou moviment en defensa dels drets dels treballadors immigrants. La clau és, com sempre, l'organització. Organitzar-se per vèncer la por i sortir al carrer a defensar els drets que cap treballador hauria de veure negats. Organitzar-se per forçar les burocràcies sindicals i els representants "institucionals" dels col·lectius d'immigrants a assumir aquesta tasca. Organitzar-se per respondre tots -els que van néixer aquí i els que han vingut de fora- amb una sola veu, per defensar els més explotats, perquè quan la patronal abusa dels més febles, obre una esclatxa per la qual s'escapen les conquestes de tots.

16/10/06

L'esperança de vida a l'Àfrica s'enfonsa

Segons el Banc Mundial, els llinars de pobresa del continent africà han empitjorat en els últims 25 anys. Més de 300 milions de persones viuen amb menys d'un dòlar al dia, 30 milions de nens menors de 5 anys pateixen desnutrició i el 43% de la població no té accés a l'aigua potable. Entre 1981 i 2001 els pobres es van duplicar: van passar de 164 a una mica més de 300 milions de persones. En països com Burundi i Etiòpia, la renda per càpita és de menys de 90 dòlars. En l'àrea subsahariana, el nombre de persones que subsisteixen amb menys d'un dòlar s'eleva a 313 milions: el 1990 eren 227 milions. L'agricultura dona treball al 70% de la població i suposa el 40% de les exportacions. Des de 1970 fins a finals de la dècada dels 90 la participació d'Àfrica en el comerç mundial va caure del 3,5% al 1,5%. L'esperança de vida s'ha rebaixat de 49 a 46 anys. Àfrica registra el 70% dels casos de sida de el món, amb més de 2,2 milions de morts a l'any i cada vegada amb una proporció més gran de dones infectades. A Botswana, Lesotho i Swazilàndia aquesta malaltia afecta més del 25% de la població. Un altre problema important és l'escassetat d'aigua, agreujada pels freqüents períodes de sequera i la mala administració dels recursos hídrics. Gairebé 500.000 africans han abandonat anualment el continent durant els últims cinc anys.

Les voltes que fa la vida....

Entre 1948 i 1950, uns 12.000 emigrants canaris van creuar l'Atlàntic per arribar al somni de treball i benestar que no acon-seguien al seu país. En la imatge, 'L'Elvira', un vaixell amb immigrants canaris clandestins en el moment de l'arribada a Puerto de Gazupano (Veneçuela) el maig de 1949.

POLÍTICA

Eleccions al Parlament de Catalunya

Sense alternativa a les urnes

L'1 de novembre que ve hi ha convocades les eleccions al Parlament de Catalunya. Eleccions després del sí al referèndum de l'Estatut reformat. Les primers després d'un Govern sense CiU i Jordi Pujol al capdavant.

Primer amb el tripartit, després només amb PSC-IC/EUiA, el balanç no pot ser més decebedor per tots i totes les que esperaven un canvi d'orientació real en les prioritats de govern. Un allau de tancaments i acomiadaments a la indústria, amb total passivitat d'un govern que ha deixat fer a les multinacionals el que han volgut; un Govern que ha continuat la privatització de serveis públics seguint el mateix pla dissenyat per CiU; un Govern que per fer contenta l'escola privada, i el Secretariat d'Escoles Cristianes en particular, ha rubricat un Pacte Nacional per l'Educació que tenia fortes resistències en el sector públic, i que suposa una nova injecció de fons públics a l'ensenyament privat i una sisena hora a la pública que no es més que un pedaç que no en millora la qualitat.

"L'estrella", però, del Govern Maragall ha estat la Reforma de l'Estatut, i és aquesta reforma que ha estrellat el tripartit: crisi de govern amb l'expulsió d'ERC que acabava demanant el vot NO, i tot el protagonisme en el tram final de l'acord i la foto estel·lar per a Mas, cap del principal partit de l'oposició, CiU. Tot, amb la complicitat de José Luis Rodríguez Zapatero, que havia decidit deixar de banda ERC per aconseguir la majoria parlamentària i deixava el camí aplanat per pactes amb CiU. Amb aquests amics i companys de partit -devia pensar en Maragall- no em calen enemics!, però el cas és que el president del Govern Central i secretari general del PSOE no només havia decidit dinamitar el tripartit sinó també jubilar Maragall.

Però la lògica d'aquests fets va més enllà dels moviments interessats de Zapatero per mantenir-se a la Moncloa i desempallegar-se de les acusacions del PP, i de membres del seu propi partit, d'estar en mans dels "independentistes catalans". El PSC i IC/EUiA, com ERC si li haguessin donat una mica més de protagonisme, són partits que es limiten a gestionar els interessos capitalistes i respectuosos amb l'Estat monàrquic, com ho demostren des de fa tants anys des d'institucions com l'Ajuntament de Barcelona. Les reformes estatutàries en marxa les definim com un nou encaix entre l'Estat i la burgesia central d'una banda amb les burgesies perifèriques de l'altra. Així doncs, el paper d'aquests tres partits en la Reforma de l'Estatut no podia ser cap altre que fer d'intermediaris entre les demandes de la burgesia catalana i les exigències i límits que imposa el poder monàrquic centralista. És a dir, més enllà de les formes, fotos o altres interessos col·laterals i oportunitats, CiU i el PSOE central eren els representants dels dos actors principals d'aquestes negociacions.

El futur govern i la qüestió del vot

Ara vénen les eleccions, l'opció de Govern entre Montilla i Mas aporta pocs incentius per fer notar canvis significatius en la política que han demostrat que implementen el PSC o CiU en el govern. Per nosaltres el que pot començar a fer canviar el futur no és el nom del president de la Generalitat sinó la capacitat de tots i totes de recuperar el carrer amb la lluita i l'organització. Però no passem de les eleccions, encara que no els reconeixem cap legitimitat democràtica. Així doncs... què fem a les properes eleccions?

De la mateixa manera que hem rebutjat el plantejament del "mal menor" que acaba donant el vot resignadament al PSOE / PSC o IU-IC com el màxim d'entre el que és possible i que sempre porta a la frustració; també hem rebutjat aquella dita que "contra la dreia es lluita millor", o l'altre versió que "quan pitjor, millor" , com si el responsable de la desmobilització fossin els treballadors/es i no les direccions sindicals i polítiques de l'esquerra oficial. Les dues opcions es complementen i tanquen totes les perspectives en un carreró sense sortida.

La qüestió del vot és tàctica i està al servei de trobar l'única sortida a aquesta falsa disjuntiva, i la sortida positiva pels treballadors/es és la construcció d'una alternativa revolucionària. Aquesta perspectiva necessàriament comporta una ruptura de la classe treballadora i el jovent amb PSOE-IC/IU-ERC, però no pas una ruptura i prou, sinó una ruptura per construir l'alternativa.

La diferència entre el Govern tripartit/bipartit i un de CiU no és en el programa sinó en la base social que els ha donat suport: treballadora en el primer cas, burgesa en el segon. I és amb aquesta base social que ha votat el tripartit amb qui volem dialogar i parlar de la necessitat d'organitzar-se per lluitar per les reivindicacions obreres i populars, perquè aquests partits no les donaran.

Hem impulsat moltes vegades candidatures tots sols o amb coalició, però aquest cop hem prioritzat altres objectius de treball. Que no ens presentem nosaltres, com a LI, no ens porta a cridar la gent que ens escolta que no vagi a votar. L'abstenció, per nosaltres, no és cap solució, perquè tampoc no es tradueix en organització i lluita. La nostra proposta en aquestes condicions és la participació i cap vot a les formacions patronals. Des d'aquest punt de vista, i sense cap referent clar per impulsar la construcció d'una alternativa obrera i revolucionària, fem una crida contra les candidatures de la dreia (PP i CiU) i a votar entre les candidatures que es reclamen dels treballadors/es, siguin o no parlamentàries.

Qualsevol d'aquestes opcions no servirà de res, si no va acompanyada de la lluita i l'organització.

El tripartit condecora l'expresident de Seat

.... I no els fa vergonya

El dia 25 de setembre el govern de la Generalitat atorgava la Creu de Sant Jordi a persones eminents, importants, del món de l'art, les ciències, etc. Entre els reconeguts pel govern d'esquerres de Catalunya hi havia Schleeef, l'expresident de SEAT, fidel representant de la patronal del neoliberalisme a escala mundial, una eminència a qui no li tremola el pols en desregular l'empresa, acomiadar treballadors, subcontractar assegurant la precarietat laboral al sector i la deslocalització de la producció a països més pobres. Tot, per garantir a VW grans beneficis en detriment de la vida dels treballadors. Cap sorpresa, la patronal el paga per això.

Però el més penós és que qui premia la seva tasca és un govern PSC-ICV escollit per milers de treballadors que avui són els espoliats en la seva vida quotidiana per tipus com el Sr. Schleeef. El president Maragall (PSC) i el vicepresident Saura (IC/EUiA) li lliuraven la medalla d'honor en nom del poble de Catalunya i li feien una forta encaixada de mans de felicitació entre xiulades i mostres de protesta de bona part dels altres assistents premiats. Al Govern de la Generalitat PSC-IC/EUiA no li fa ni la més mínima vergonya ser còmplice del gran capital que està desmantellant industrialment Catalunya.

Mentre això passava dins del Liceu, luxosament decorat per l'esdeveniment, centenars de treballadors/es es concentraven a les portes. Eren els acomiadats de SEAT i els treballadors de tallers de La Vanguardia que també es troben en una llarga lluita contra la reconversió de la impremta (per cert que el Comte Godó, propietari de La Vanguardia, formava part dels guardonats per Maragall i Saura). Al crit "d'obrer acomiadat, patró condecorat", els concentrats/es reclamaven feina contra els acomiadaments, justícia i dret a una vida digna i protestaven pel lliurament de la Creu de Sant Jordi a tan insignes representants de la patronal. El Govern del PSC i d'IC/EUiA, per assegurar el seu acte, havia previst un ampli dispositiu policial per reprimir i intimidar els concentrats/des... i no els fa cap vergonya.

Continua el muntatge d'Aznar per entrar a la guerra d'Iraq

L'Audiència Nacional jutjarà "l'escamot Dixan"

El dies 30 i 31 d'octubre que ve l'Audiència Nacional jutjarà la farsa de l'Operació Estany, per culpa de la qual sis veïns de Banyoles, Olot i Barcelona estan empresonats sota la llei antiterrorista des de fa mes de tres anys. Sis algerians que, com tantes altres persones immigrades que cada dia es juguen la vida amb pastera o caiuco, l'única cosa que han fet és venir a treballar al nostre país. El que ells no s'esperaven en venir a Catalunya és que acabarien essent utilitzats, convertits, en "terroristes islamistes" amb "armes químiques" per Aznar per justificar el seu suport a Bush. Era l'hivern de 2003 i les mobilitzacions més massives de la història recorrien els carrers de pobles i ciutats d'arreu del món per aturar la guerra contra el poble de l'Iraq.

Les anàlisis de la policia espanyola van demostrar que el més perillós dels productes intervinguts era detergent; per això ben aviat va batejar-se el cas popularment com el de "l'Escamot Dixan". Mentre l'esquerra parlamentària flagel·lava el PP pel ridícul de l'Operació, la pressió popular i la inconsistència més absoluta van fer que els detinguts sortissin de la presó entre 2 i 3 mesos després, la majoria el mateix dia que començava l'atac a l'Iraq. A començaments d'aquell estiu el jutge Polanco va arxivar el cas.

Però Aznar i els seus es negaven a tot preu a reconèixer el ridícul de l'Escamot Dixan, així que es van treure de la màniga unes confoses extradicions a Algèria, van reobrir el cas amb l'excusa d'un informe de l'FBI sobre el famós detergent que no aportava cap novetat i van arribar a apartar el jutge instructor del cas amb una sanció del Consell General del Poder Judicial. Aleshores, i utilitzant els morts de l'11M, el jutge estrella Garzón va entrar en escena, i va detenir per segona vegada els companys, que fins avui, estan empresonats a Andalusia, Castilla la Mancha i Catalunya.

Durant els darrers 4 anys els companys de l'Operació Estany han estat víctimes d'Aznar i Acebes per justificar la guerra a l'Iraq, víctimes de les mentides de l'11M, víctimes de la xenofòbia, víctimes de Garzón, i víctimes de la complicitat del govern de Zapatero i de la covardia de l'esquerra parlamentària.

Una vegada més, i ara amb més força que mai, cal que sortim totes al carrer fins aconseguir la llibertat dels companys, l'absolució a l'Audiència Nacional, que es deneguin definitivament les extradicions a Algèria i el càstig dels responsables judicials, policials i polítics -començant per Aznar i Acebes- que van maquinat i executar l'Operació Estany.

Escamot Dixan: absolució!

Cap extradició a Algèria!

Càstig als responsables polítics, judicials i policials.

Els volem lliures i a casa, ja!

1/10/2006

Comunicat de la Plataforma Aturem la Guerra de les Comarques Gironines,

Instruccions per les tropes de l'ONU al Líban

"L'autodefensa preventiva"

Encara hi ha algú que dubta de quin és el caràcter de força d'ocupació de l'ONU al Líban? L'expressió "guerra preventiva" és un eufemisme encunyat per Bush per encobrir -com a defensives- brutals operacions d'atac sobre l'Afganistan i l'Iraq. Ara aquest eufemisme arriba a les tropes espanyoles desplegades al Líban mitjançant les "Regles per l'enfrontament" que ha editat l'ONU per a les

forces de la FINUL. Segons aquestes regles es pot "emprar la força, també el foc letal, per impedir o eliminar activitats hostils, inclòs el tràfic il·legal d'armes, municions i explosius". El 8 d'octubre passat la FINUL declarava que, encara que amb la resolució 1701 el desarmament de Hezbollah és responsabilitat del Govern libanès, aplicarà controls pel imposar-lo.

Totes les mentides del Govern i l'oposició sobre la "missió de pau", o "d'interposició" queden evidenciades en el manual, ple de detalls sobre Hezbollah i sense cap esment a com respondre un eventual atac d'Israel. L'única finalitat d'aquestes forces d'ocupació és completar la feina de les forces israelianes, al servei de les quals estan desplegades.

IU, en la resolució aprovada per la seva direcció federal, condicionava el vot a: "Que sigui una força neutral de pau i interposició, no d'imposició, de desarmament de Hezbollah". Ara farà alguna cosa per exigir la retirada immediata?

Es redueix les morts, però augmenta el nombre de sinistres

Més de 900 treballadors morts en accident laboral aquest any

El preu de la sobreexplotació és alt. Un total de 919 treballadors han perdut la vida en accidents de treball durant els vuit primers mesos de l'any, segons el Boletín de Estadísticas Laborales del Ministerio de Treball. L'esfereïdora xifra revela només una part del problema, ja que la majoria de treballadors sense papers que pateixen accidents mai no arriben a denunciar-ho.

Del total de víctimes mortals, 671 van morir durant la jornada laboral, un 1,9% menys que l'any passat, mentre que el 248 van morir "in itinere", és a dir en el camí de casa a la feina o viceversa. Malgrat la reducció en el nombre de víctimes mortals (en el mateix període de l'any passat van morir 962 treballadors), la xifra d'accidents laborals va créixer entre gener i agost el 4.07% fins arribar als 692.138. D'aquests 627.880 (el 3,88% més) es van produir durant la jornada laboral, mentre que 64.258 es van donar succeïdion in itinere, el 6,02% més.

Dels que es van donar en el lloc de treball 621.263 van ser lleus, cosa que suposa un augment del 4,06%, mentre que 5.946 van ser greus, amb un descens de l'11,65%. Per sectors, el que ha viscut un augment més clar dels accidents al lloc de treball és la construcció, amb un total de 171.456 sinistres.

Escola pública a Catalunya

Un inici de curs

amb més privatitzacions

El nou curs a les escoles públiques catalanes s'ha iniciat amb el rerafons de la signatura del Pacte Nacional d'Educació (PNE) el curs passat. Aquesta signatura, sustentada en l'acord entre la Generalitat, la patronal de les escoles privades -i particularment la religiosa-, la FAPAC (Federació d'Associacions de Pares i Mares de Catalunya- i els sindicats CCOO, UGT i USOC, no ha fet res més que incrementar desorbitadament el pas de fons públics a les escoles privades "concertades".

La raó de fons: finançar amb fons públics la totalitat dels sous del personal de les escoles privades amb el pretext que així aquestes patronals no tindran excusa per cobrar als pares. El negoci és rodó: despeses de personal: 0€ -ho paguem amb diners públics- i, mentrestant, els pares segueixen pagant sota epígrafs com "hores extraescolars" -entre elles la 6ena hora que ara a més paga l'Estat-, suport a Fundacions associades a aquests centres, etc...

Els sous del professorat privat concertat ja es pagaven a través dels pressupostos públics des de la LOGSE que va imposar el PSOE en governs anteriors, però només les 5 hs que legalment formen l'horari lectiu dels alumnes de primària a l'Estat espanyol. O sigui que, fins aquest curs, la patronal privada encara pagava una part del sou del seu personal: la 6a h.

Suports a la 6ª hora

Amb la resolució de fer-la obligatòria en els centres públics, en realitat es resolvia que l'Estat pagui també aquesta part dels sous de l'ensenyament privat... I que a dia d'avui només 5 escoles concertades de tota Catalunya hagin deixat de cobrar als pares. Aquest suculent negoci, per descomptat, va tenir el suport de la patronal educativa. També el va tenir dels sindicats majoritaris entre el professorat d'aquestes escoles, la USOC i UGT, que van veure com drets que es neguen al personal públic interí i substituït - complement de sexennis- eren pagats per l'Estat al professorat de la privada concertada (professorat nomenat a dit per les patronals i d'acord amb el seu ideari de centre), sense fer absolutament res per enfrontar-se a la seva patronal, sinó anant-hi de bracat per arrencar-li a l'Estat el que és de tots.

El més indignant és la signatura a esquenes dels mestres per part d'un dels sindicats majoritaris en el sector públic, CCOO; i de la passivitat del majoritari, USTEC, que encara avui no ha trobat el moment adequat per mobilitzar-se contra l'aplicació d'aquesta mesura. Només CGT i mestres autoorganitzats com els de www.noalasisena.tk van fer mobilitzacions el curs passat.

Però, cal la sisena hora?

El problema de fons és que la 6a h. no és una necessitat ni dels alumnes ni dels seus pares ni de les escoles públiques.

"Pel que fa a l'alumnat: està demostrat que el millor rendiment no ve de més hores sinó de menys alumnes per classe per rebre una millor atenció, com demostra Finlàndia, sense escola privada i amb òptims resultats d'aprenentatge.

"Pel que fa a les famílies: el problema és una compaginació amb els seus horaris laborals i això no ho resol una hora de classe, sinó l'atenció dels seus fills mentre dura la jornada laboral amb serveis d'oci públics, flexibles i de qualitat. Per contra, els educadors segueixen super-explotats per les empreses intermediàries, als pares els segueixen cobrant fortunes pels extraescolars dels seus fills - siguin a l'escola o no- i si no ho poden pagar els nens i nenes segueixen al carrer, mentre que la 6a h ha fet que s'acomiadessin educadors i/o se'ls hagi reduït la jornada, que cobren per hores.

" Tampoc no és una necessitat per a un servei públic de qualitat. Es tracta d'atendre un alumnat molt divers -des de problemes socioeconòmics a idiomàtics de famílies immigrades, o totes dues coses alhora- que no acull la concertada. Els gairebé 5.000 mestres que s'han incorporat per fer complir la 6a h, eren imprescindibles perquè els centenars de milers d'alumnes de la pública tinguessin una atenció comparable a la que reben els de la concertada a força de "seleccionar" matrícula. L'escola pública ha de ser per a tots i totes i oferir qualitat.

Un altre acord

El Tipartit "d'esquerres" li ha fet un gran favor a l'església i, com va dir CIU, ho va fer aplicant la seva filosofia privatitzadora, a costa de l'escola pública i amb els impostos de tots. Aquests dies han acabat de decorar el pastís signant un "Acord per a la millora de la Secundària" que diuen que es desprèn del PNE, amb el qual CCOO, UGT i USTEC -que deia que estava en contra del PNE- donen suport no pas a les solucions per a la problemàtica ESO, sinó a un munt de drets a les direccions per a actuar com a gerents sobre el professorat perquè estadísticament augmenti el nombre de graduats.

Tampoc aquí no hi ha desdoblaments per facilitar l'atenció a la diversitat de l'alumnat -que tampoc va a la concertada-, ni reforços de personal, ni res de substancial que s'hi assembli. Per als sindicats signants, pel que sembla, el professorat és suficient... només cal "fer-lo produir". Ah! I la major part de les minses inversions no començaran fins al nou govern perquè són per després de les eleccions autonòmiques...

Però, a més, aquesta situació indignant s'ha fet sense ni tan sols planificar-ne l'aplicació, llevat dels diners per a la concertada. Així, a començaments de curs moltes famílies han vist com no hi havia mestres per als seus fills, les direccions "canviaven" especialistes d'anglès o música per altres especialitats perquè el Departament els enviés algú, les substitucions no s'estan cobrint o s'està fent amb professorat de secundària no preparat pedagògicament per fer aquesta feina,... i els mestres han vist com se suprimeixen reunions de preparació de classes, els toca fer classe al seu alumnat i al d'un altre company o companya malalt perquè no arriba ningú a cobrir-lo... i en alguns casos, el malestar està sortint equivocadament amb posicions com la de "jo no els penso dur d'excursió -o de colònies- perquè no em toca". La FAPAC s'escandalitza, en què pensava quan va signar?

I tot aquest panorama es produeix a l'avantsala no només de les eleccions autonòmiques catalanes, sinó també de les sindicals del professorat, que el 30 de novembre ha de triar la nova Junta de Personal.

Fem memòria en votar i fem-ho en defensa d'una educació pública de qualitat!

10/10/06

SINDICAL***Els responsalbes , a cobert******Iberia: la repressió planeja***

Els últims dies de setembre l'empresa Iberia va obrir més de 60 expedients interns entre els seus treballadors per la situació -creada per ella mateixa i per AENA-que va conduir a l'entrada a les pistes de l'aeroport de Barcelona el juliol passat. La Guàrdia Civil, per la seva banda, n'ha cridat a declarar 16 més acusant-los de sedició, així que s'enfronten a penes que poden arribar fins als 10 anys de presó.

Mentrestant, ni els responsables d'AENA ni els d'Iberia, han cedit en el repartiment del handling -cosa que va motivar el conflicte i que cada vegada sembla més irregular. Ningú no els ha demanat una responsabilitat que evidentment tenen, no només davant dels usuaris -davant dels quals el govern els ha donat un cop de mà oferint-se a avançar part de les indemnitzacions- sinó, sobre tot, davant dels treballadors i treballadores que quals han posat en perill amenaçant-los amb la precarització o l'atur. Els polítics catalans i centralistes continuen la seva pugna per repartir-se el pastís dels aeroports, i els dirigents dels sindicats majoritaris callen.

Ara mateix ja s'estan preparant uns quants actes per començar la campanya de suport als treballadors, que és també pels llocs de treball i pel dret de vaga. Des de Lluita Internacionalista fem una crida a tots els treballadors i treballadores, als i les joves, a engagar una campanya unitària de suport començant per participar en els actes convocats.

Responsabilitats a Iberia i AENA!

Retirada immediata de les acusacions contra els treballadors!

Cap lloc de treball menys, cap retallada en les condicions de treball!

Visca la lluita dels treballadors i treballadores d'Iberia!

Una forma més d'explotació: El teletreball

Segons un estudi de la UE, 25 milions de persones d'Europa el 2008 treballaran a casa seva i no en el centre de treball, davant dels 5,1 milions de 1998. S'estima que el nombre d'empleats que hi treballaran almenys un dia a la setmana creixerà dels 1,63 milions de 1998 als 10,17 milions el 2008. El teletreball obeeix a l'estratègia general del capitalisme de retallar costos explotant més els treballadors. Les empreses utilitzen una sèrie de mentides perquè aquesta mesura sigui "simpàtica" i fins i tot "guai" entre els treballadors.

Empreses com Intel España, Microsoft Ibérica o Dow Jones & Reuters a l'Estat espanyol ja estan aplicant el teletreball. Per exemple, el pla de conciliació familiar que va implementar el teletreball, li ha valgut a Microsoft Ibérica (amb gairebé 600 empleats a l'Estat espanyol), un premi de Madrid Empresa Flexible. Segons un estudi de la consultoria Meta Group White Paper realitzat el 2004, les companyies que van recolzar la mobilitat proveint els seus treballadors de portàtils, van guanyar una mitjana de set hores setmanals de treball per empleat respecte els mateixos treballadors a l'oficina.

Arguments enganyosos

Amb quins arguments ens venen les multinacionals aquesta organització del treball? Els "avantatges" que les empreses esgrimeixen per implantar el teletreball es basen, en primer lloc, en "la flexibilitat d'horaris" que milloraria, segons l'empresa, la qualitat de vida del treballador i la possibilitat de conciliar la vida laboral i familiar. Es donaria suport a la parella i a la família a través de la flexibilitat i sense reduir la productivitat del negoci.

S'estalviarien els recursos econòmics que el treballador empra en la cura dels fills i guanyaria temps i qualitat per a la família. S'estalviaria en roba (perquè estant a casa es pot treballar en bati i pijama); i, en definitiva, es podria gaudir de "l'entorn" de l'habitatge, ja que, després de tot, per això es paga la hipoteca. Altres "avantatges" que les empreses aporten és que, en gastar menys temps i diners anant i venint de la feina, es disposa de més temps productiu i més capacitat d'oci. A més es reduirien els nivells d'estress evitant l'hora punta dels embussos de trànsit.

Tots aquests arguments i suposats avantatges que ens venen com a nous i que simulen un equilibri d'interessos (treballadors/empresa), no són cap altra cosa que una regressió als inicis del capitalisme i a una de les formes d'explotació més descarada.

El putting out system era una organització del treball del segle XIX en la qual les famílies eren subcontractades per la manufactura. Tenien un telar o un petit taller a casa i treballava tota la unitat familiar per aconseguir els objectius marcats pel patró. Aquesta manera de retribució anomenada a preu fet va ser reemplaçada per la jornada de treball per hores que el moviment obrer en el sistema fabril va aconseguir mitjançant moltes lluites. Si es pot dir que la jornada laboral va ser una de les majors conquestes del moviment obrer al llarg del segle XIX i principis del XX, no podem obviar que diversos tipus de putting out systems han conviscut residualment en les economies domèstiques.

Moltes recordeu com les nostres àvies o les nostres mares treballaven amb la màquina de cosir o fent peces de rellotges a preu fet. Els nostres ordinadors o portàtils no deixen de ser, de fet, les màquines de cosir de les nostres mares o les nostres àvies.

El teletreball, lluny d'oferir cap avantatge, suposa molts inconvenients i, sobretot, una descapitalització de l'empresa, més fàcil de deslocalitzar en el mercat global en què ens movem. El capital passiu de l'empresa queda reduït a 0. No hi ha cap tipus d'inversió per part de l'empresa, tot es redueix a despeses. L'ordinador probablement sigui un leasing, la connexió adsl, en el cas que ho pagui l'empresa, també és una despesa, no una inversió, i no oblidem que totes les despeses desgraven a Hisenda i les inversions s'han d'amortitzar.

Pel que fa a la "conciliació familiar", és una estratègia empresarial (avalada per les polítiques dels nostres governs "d'esquerres" i els sindicats orgànics) per justificar la "flexibilitat" laboral que acaba amagant la doble jornada de treball de les dones (com a mare-treballadora) i justificant polítiques neoliberals de retallades de serveis públics (guarderies, etc).

Més explotació i precarització

Lluny de ser una organització "guai" del treball, el teletreball precaritza i explota més els treballadors en tres aspectes:

Aspectes quantificables

Nosaltres posem els mitjans de producció, és a dir -en el nostre cas els PCs- les nostres eines de treball. Els equips i eines han de ser aportats per l'empresa així com el seu manteniment. L'empresa es desentén d'assumir tot el cost de convertir una habitació (en el cas que en tinguem) en oficina amb tot el que això implica de mobiliari: cadira adequada, taula, impressora, material fungible (paper, bolis, etc), il·luminació adequada... L'empresa amb el teletreball s'oblida de tota responsabilitat en salut laboral. A més s'estalvia tots les despeses de llum, aigua, electricitat, gas, neteja, etc durant les hores de treball. Així mateix, mentre que estem ocupant un espai del nostre habitatge per a ús laboral, l'empresa no paga una part proporcional per l'ús d'aquest espai en concepte d'hipoteca o lloguer.

Aspectes no quantificables

Respecte als desavantatges no quantificables cal constatar la dificultat d'organització laboral en no haver-hi separació entre l'espai públic / privat, més control per part de l'empresa (s'està sempre localitzable), pèrdua d'intimitat, d'elements de socialització, sedentarisme. Les conseqüències per l'organització dels treballadors són brutals: com fas una assemblea? com ho fas per conèixer els teus propis companys? Aquesta organització encara dificulta més la unitat dels treballadors.

Aspectes legals

Hi ha un buit legal en aquest tema. Hi ha diverses sentències de la Sala social del Tribunal Suprem respecte el teletreball i existeix un Acord Marc Europeu sobre Teletreball de 2001. Aquest acord europeu és paper mullat. Suposadament assegura el caràcter voluntari per als treballadors de l'acceptació de la feina a casa. És a dir, ni la decisió unilateral de l'empresa ni tan sols el conveni col·lectiu o acord de l'empresa poden imposar als treballadors la necessitat d'acceptar un sistema de teletreball. Primer, és molt discutible el fet que no t'hi puguin obligar (hi ha moltes maneres de pressionar, tots les coneixem o les hem sofert d'una o altra manera). Segon, els nous contractes poden venir ja sota aquesta fórmula: o ho agafes o et quedes sense curro.

Els treballadors i treballadores que estem impulsant lluites per aconseguir plantar cara a aquesta nova organització del treball, en primer lloc hem de denunciar en les nostres assemblees i discutir amb els companys que el teletreball és una forma de més d'explotació i precaritat. Som nosaltres els que hem de sortir de la legalitat passiva d'acords i lleis burgeses que només estan en mans del capital. Som nosaltres, els treballadors, qui ha de construir les nostres pròpies lleis.

DEBAT

El paper de les ONG

Empresaris de la pobresa

En aquesta entrevista a James Petras publicada per la revista Teina i per Colombiaindymedia <http://colombia.indymedia.org/news/2006/09/48766.php> es recull la caracterització que fa de les ONGs com a organitzacions contrarevolucionàries, el seu finançament i obediència a exèrcits, governs i fundacions, la seva analogia amb el control social dels missioners, el seu paternalisme i assistencialisme. Explica que operen en comunitats empobrides però pretenen desactivar la lluita de classes i promoure l'autoexplotació sense qüestionar l'espoli. Igual que el capitalisme és el problema i no pas la solució, ni les empreses ni les ONGs que pretenen pal·liar-ne els efectes o prometre el "desenvolupament" no són la solució sinó que perpetuen el miratge que pot existir un capitalisme amb rostre humà.

S'ha de veure l'auge de les ONG com una revitalització de la societat civil?

Al contrari. Moltes ONG són realment braços de governs, que reben el seu finançament dels Estats i d'institucions com el Banc Mundial, el Banc Interamericà de Desenvolupament i fundacions com Ford, que tenen vincles amb els grups de poder. (...) Considerar aquest auge una revitalització de la societat civil és oblidar-se d'aquestes fonts de finançament i dels vincles que teixeixen amb les classes dominants dins i fora del país. D'altra banda, moltes ONG no tenen afiliacions: són un grup amb oficines i caps amb bons salaris que reben d'aquestes institucions molt més que no pas els dirigents de moviments socials.

Així, com s'ha d'interpretar el voluntariat?

Hi ha diversos tipus de voluntariat. D'una banda, hi ha els que participen en moviments de lluita contra el capitalisme i l'imperialisme, que tenen un paper positiu. De l'altra, hi ha els joves que busquen endolls per aconseguir un lloc en una ONG, que hi treballen interinament per adquirir experiència i que després entren a la cadena. En tot cas el terme "voluntariat" inclou molts grups poc polítics i socials i molt més assistencialistes.

Recordem que el voluntariat va començar amb els missioners i amb la classe acomodada que buscava, a partir de la caritat, salvar la seva consciència i evitar la radicalització del poble. Per això, per analitzar el paper del voluntariat i de les ONG ha d'aclarir-se cas per cas el contingut específic de classe, l'orientació política i social, els vincles amb els moviments de lluita, la contradicció entre el paternalisme i l'acceptació d'un paper subordinat als líders naturals que encapçalen els grans moviments de la lluita de classes.

Per què, doncs, aquestes organitzacions tenen acceptació social?

-Això és incorrecte. Desvetllen actituds diferents segons de quina ONG es tracti i de fins a quin punt estan disposades a acceptar un paper subordinat als líders naturals. Jo he trobat entre els Sense Terra (Brasil), en la Federació Nacional de Camperols i en moltes altres organitzacions hostilitat cap a les ONG. Segons ells, aquestes organitzacions intenten dividir els moviments, cooptar líders i establir activitats amb poc contingut polític (més assistencialistes i subordinades a les polítiques de les institucions europees i nord-americanes que les financen). (...) Els missioners catòlics i protestants també són rebuts en comunitats perdudes com una aportació perquè presten ajuda mèdica... Això sí, a canvi els sacerdots exerceixen d'instruments de control, de limitació de l'acció, d'elements que enfosqueixen la consciència de classe.

Malgrat tot, fa l'efecte que les societats riques tenen una imatge de les ONG com a braços solidaris cap al tercer món i els desfavorits en general, no?

(...) Els caps locals de les ONG no responen a cap comunitat, mai no participen en debats assemblearis, no són triats per les comunitats on suposadament treballen o utilitzen els pobres com a font per aconseguir finançament dels visitants de països rics. (...)

Vostè ha afirmat que les ONG "mobilitzen" la gent per produir en els marges i no pas per lluitar pel control dels mitjans bàsics de producció i riquesa. Aquesta és una conseqüència política de l'actuació de certes ONG que, no obstant això, es defineixen com a apolítiques?

No són apolítiques. Totes tenen un programa de microdesenvolupament, projectes de microempresa. Es tracta d'una política ultra reformista disfressada d'acció social, una agenda política que implica no actuar sobre l'estructura de poder, no inserir-se en la lluita de classes, sinó una altra forma de fer política que consisteix en la recerca de la col·laboració de classes.

On hi ha el poder en els països? En l'Estat i en els grups dominants nacionals i internacionals que el manegen. És el conflicte que disposa de més recursos i que fa d'intermediari entre el món, els poders imperials, el mercat global i les comunitats.

Per a assolir canvis estructurals el poble ha d'aconseguir aquests recursos, els ingressos que rep l'Estat, i redistribuir-los segons criteris de classe. I no admetre l'autoexplotació dels pobres per aconseguir una casa o una clínica -l'autoajuda de què tant parlen les ONG-, mentre els executius d'aquestes organitzacions no governamentals reben enormes salaris: conec algunes ONG, que no són les més grans, en què els directors reben entre 30 i 100 mil dòlars per any. Les grans coordinadores de les ONG, com les que hi ha a Barcelona, tenen palaus, centres amb biblioteques, reben diners de ministeris de defensa i són centres de penetració i difusió d'ideologia hegemònica.

No obstant això, quan un sent moltes ONG nota en les seves postures i discursos valors d'esquerres. Es contradiu això amb el paper que segons vostè aquestes organitzacions fan a la pràctica?

Això és perquè molts ex esquerrans han pres el camí de les ONG, perquè la lluita de classe, sindical i política, no paga bé; és un treball dur i perillós. Molts es passen a les ONG perquè aquestes els ofereixen salaris en monedes fortes i perquè els permeten viatjar, adquirir jerarquia social, sortir als diaris i revistes, parlar amb gent important... Però sobretot perquè així surten de la marginalitat i es transformen en petits burgesos exemplars, fins i tot amb aspiracions d'entrar en els ministeris de desenvolupament o de benestar social quan puja algun govern de centre esquerra, i així convertir-se en funcionaris permanents amb un bon salari, pensió de jubilació, vacances i tot això.

En realitat, molts integrants de les ONG són excomunistes, ex socialistes i exdirigents populars, que sofrien amb el poble i que estaven sotmesos a les assemblees.

Ara, en canvi, són caps, els agrada tenir secretària, vehicles 4x4, accés a la tecnologia i gaudir dels privilegis que abans criticaven. La majoria d'ells ronden els 30, 40 anys, tenen fills a l'escola pública i les seves parelles estan cansades de suportar-los en l'activisme polític...

Per ells, traçar un camí com el que he descrit, saben que els obrirà la porta a allò que desitgen: col·legis privats per als fills, menjar fora tres vegades per setmana i pagar una mucama perquè netegi la casa. Sens dubte, poder gaudir d'aquest nivell de vida actua com una poderosa força d'atracció pels que han passat un temps en la lluita de classe i se n'han cansat. Ara tots aquests ex esquerrans s'estimen més formar part de la classe mitja i projectar una imatge progressista.

No obstant això, vostè indicava que hi ha una porció minoritària d'ONG que compleixen un paper positiu i les accions de la qual apunten a les fonts de les desigualtats. Què distingeix unes ONG de les altres?

La ideologia. Algunes ONG sí que entenen que l'avantguarda de la lluita són els moviments de massa, que la forma de millorar la vida parteix de la lluita de classes, o a favor de les ètnies oprimides.

Són organitzacions que no intenten substituir els moviments populars, sinó que estan disposades a complementar les activitats, a oferir suport material i financer -si és que tenen alguns recursos, perquè normalment aquests grups, per la seva mateixa política, no tenen gaire diners- i també a assumir les responsabilitats que el moviment determini. (...) Cal posar les botes en el fang i matar mosquits per mostrar-se com una ONG disposada a aportar solidaritat.

INTERNACIONAL

FaSinPat- Ex Zanon

Perquè és tan important

A Europa la liberalització i les privatitzacions tanquen fàbriques i destrueixen llocs de treball diàriament. Se'ns diu que és l'única possibilitat, l'única manera de frenar la crisi que ve. Els tancaments patronals s'afronten amb temor i pessimisme, esperant que l'Estat, a través de les exhaustes prestacions de la Seguretat Social, es faci càrrec d'una quantitat creixent de treballadors i treballadores sense feina, que passen així de ser "motor" a convertir-se en una "càrrega" per la societat. No hi ha res a fer: el camí cap al socialisme està tancat i s'ha demostrat que no condueix a res de bo... En aquest panorama, des de la Patagònia argentina, ens arriben les notícies de la lluita dels ceramistes de Zanón, la fàbrica sense patrons.

Han passat cinc anys des de que Zanón va ser presa pels treballadors el 2001, i posada de nou en funcionament sota control de l'assemblea de treballadors. Després de successives lluites van aconseguir l'objectiu provisional de funcionar legalment com a cooperativa (FaSinPat - Fàbrica Sense Patró), mantenint el control obrer sobre la producció i la gestió. Les coses que han aconseguit

són immenses: partint d'una fàbrica ruïnosa han aconseguit establir una producció de ceràmica industrial de més de 400.000 m/mes, han posat fi a les morts en accidents laborals i han creat més de 250 llocs de treball. El fruit del treball els permet fer importants donacions a hospitals i escoles, mantenint per als 470 treballadors salaris dignes i iguals. Els llocs de coordinació són rotatius. Organitzen festivals de suport i activitats d'interès per a la comunitat. La universitat ha posat al seu servei coneixements tècnics de maquinària, manteniment...

La lluita de FaSinPat ha triomfat tots aquests anys malgrat l'assetjament dels successius governs, la persecució policial i judicial, els atacs de sicaris anònims al servei de la patronal i els intents de desallotjament. I la clau del seu triomf és, justament, en el mètode: posar la producció al servei dels treballadors i treballadores i de la comunitat on viuen, i organitzar la defensa la defensa conjuntament amb les organitzacions obreres i lluitadores. I aquest caràcter, obrer i revolucionari, oposat als interessos de classe dels que volen el treball per enriquir-se, dels propietaris privats del treball, és el que posa FaSinPat en el punt de mira.

La perspectiva que la seva experiència obre és immensa per nosaltres, amb les deslocalitzacions i privatitzacions, amb tota la pressió per fer-nos creure que res no és possible més enllà del capitalisme, que res no pot funcionar sense la iniciativa i la propietat privades. L'èxit dels obrers i obreres de Zanón demostra que una altra economia és possible, i que és molt millor per a la societat que la producció capitalista. I també demostra que pot mantenir-se amb la lluita.

Ara FaSinPat es troba amenaçada altre cop, perquè aquest octubre s'acaba la seva llicència de cooperativa. Els treballadors i treballadores de Zanón van presentar a la judicatura un projecte de Llei per a l'expropiació i estatutació sota control obrer de la fàbrica, que fins ara no s'ha tramitat.

Per això es renova la campanya de suport, a l'Argentina i a nivell inter-nacional, per aconseguir que la fàbrica segueixi funcionant i que sigui expropiada i nacionalitzada sota control obrer.

Per la nacionalització sota control obrer
Dóna suport a FaSinPat (ex Zanón)
Incorpora't a la campanya de solidaritat
Signa els comunicats
Ajuda a organitzar i difondre els actes de suport

Balanç de les eleccions a Brasil

L'encert de la construcció del Front d'Esquerres

Reproduïm extractes del balanç de les eleccions de l'1 d'octubre a Brasil, publicat pels companys i companyes del PSTU, la secció brasilera de la LIT-CI.

La participació del Front d'Esquerra a les eleccions, al voltant de la candidatura de l'Heloísa Helena ha estat molt important.

N'hi molts que prenen el nombre de parlamentaris electes com l'element fonamental per fer balanç de les eleccions. Així, el Front hauria estat completament derrotat, perquè el PSOL, que tenia set diputats federals, només va o reelegir-ne tres i el PSTU cap. Per nosaltres aquest és un criteri equivocat. El que és fonamental és prioritzar la importància política del Front d'Esquerra, com una alternativa davant dels dos blocs burgesos majoritaris reunits al voltant de les candidatures de Lula i Alckmin. Era fonamental unificar l'avantguarda que ha fet l'experiència amb el govern Lula, per presentar una alternativa pels treballadors i la joventut. I aquest ha estat el resultat més important, que no existiria si hi hagués hagut una dispersió de l'esquerra en diverses candidatures, sense la possibilitat de presentar una alternativa forta

Per això ens enorgullim dels 6'5 milions de vots a l'Heloísa. El vot té motivacions àmplies i de vegades complexes. En general podem atribuir aquests vots a treballadors i joves que trenquen amb el govern Lula per l'esquerra. Entre els sectors organitzats sindicalment (com els metal·lúrgics, bancaris, professors, treballadors de correus, etc.) el percentatge de l'Heloísa és més alt que en el conjunt de la població.

El PSTU és un partit que té l'estratègia de la revolució socialista, que només serà possible a través de grans mobilitzacions directes de les masses. Els grans canvis en aquest país (com la reforma agrària o la ruptura amb l'imperialisme) no vindran de les eleccions.

La gran burgesia controla i manipula les eleccions, finançant la campanya dels seus partits i cobrant els "favors" després. Tot això ho aconsegueixen amb el domini econòmic de la burgesia, el control de la TV i dels diaris, la compra directa de vots, etc. Amb aquesta perspectiva, les eleccions poden ser importants com a punt de suport per les lluites directes. L'elecció de parlamentaris compromesos amb la lluita contra les reformes laboral i de les pensions que el futur govern (sigui Lula o Alckmin) vol aplicar, serà molt important. Però el que és decisiu és l'existència de lluites directes, perquè no serà convencent la majoria de diputats que bloquejarem les reformes, sinó pressionant fort el Congrés amb les lluites. Per això, per nosaltres la no elecció de diputats és una debilitat, però no és decisiva per al balanç del Front d'Esquerres.

La perspectiva reformista és la contrària. El PT, com tots els partits reformistes electorals, viu d'elecció en elecció. No tenen compromís amb una estratègia revolucionària i les lluites directes, i així només els queda el balanç dels diputats electes. Els quadres d'aquests partits viuen dels salaris dels gabinets (diputats o assessors), dels llocs del govern o directament de la corrupció. Depenen per a la seva supervivència dels diners de l'aparell de l'Estat. Per això plantegen l'elecció dels seus parlamentaris com una qüestió de vida o mort. Aquests partits, per més que s'afirmen com a oposició al Govern, acaben formant part del règim democràtic burgès.

Balanç crític

Reivindicar el Front d'Esquerra no significa ignorar els errors que hem comès. El primer té a veure amb el programa del propi front. La base programàtica acordada entre PSOL, PSTU i PCB va ser definida pel manifest, que centrava com a eixos de la candidatura de l'Heloísa Helena la ruptura amb l'imperialisme (especialment amb la suspensió del pagament del deute extern i intern) i la lluita contra les reformes neoliberals (en particular la reforma laboral i de Pensions).

La candidatura de l'Heloísa Helena va créixer del 5% inicial fins l'11% i 12%. La radicalitat d'imatge de l'Heloísa, amb la seva posició combativa, així com el seu programa clar, va assegurar aquest creixement en el primer moment de la campanya. Però va arribar l'hora de la campanya electoral, quan havíem d'afrontar la desigualtat en els temps de TV. Vam tenir un minut contra set de Lula i deu d'Alckmin. Hagués estat necessari enfrontar-se a aquesta lluita desigual amb una perspectiva programàtica clara, al voltant de certs eixos de campanya, que poguessin ser treballats a nivell nacional, també amb el temps televisiu als estats. Era l'hora de presentar les definicions contingudes en el manifest, de lluita contra el poder dels banquers, de la diferenciació amb Lula i Alckmin, de denúncia de les reformes i de defensa de la ruptura amb l'imperialisme.

No es va fer això. Als programes de TV es va intentar esmorteir la imatge "radical" de l'Heloísa amb propostes de poc o cap contingut programàtic. L'objectiu era clar: intentar, amb una imatge menys "radical", créixer a les enquestes. Però la maniobra no va aconseguir ampliar el pes electoral de l'Heloísa. Davant de la polarització entre Lula i Alckmin, els índexs van baixar fins el 6,5%. Es va deixar perdre una oportunitat política molt important. Amb una definició programàtica clara, podríem haver ajudat a avançar la consciència de

tota una part dels treballadors i de la joventut, al mateix temps que haguéssim preparat les futures lluites contra les reformes. Va haver-hi un altre problema. En la preparació de la campanya vam haver d'anfrontar una actitud negativa del PSOL: la imposició de la candidatura de César Benjamín a la vice-presidència. Aquesta candidatura corresponia al PSTU, en la figura de Ze Maria, dirigent sindical metal·lúrgic i de Conlutas. La imposició d'aquest tàndem nacional exclusiu del PSOL (presidència i vice) va revelar una postura hegemònica d'aquest partit, i va amenaçar la concreció del Front. El PSTU, per garantir-ne la formació, va acceptar l'acord de no tenir el vice i va ocupar les candidatures a senador pel front a Sao Paulo, Rio de Janeiro i Rio Gran do Sul. (...) En la campanya aquesta actitud del PSOL va mantenir-se i mentre que nosaltres donàvem suport a la candidata a presidenta, no hi va haver reciprocitat, perquè l'Heloísa no va donar als nostres candidats a diputats i només va fer-ho amb alguns del PSOL.

Ara: seguir lluitant junts

Els problemes que hi ha hagut durant la campanya no ens fan dubtar de l'encert de la constitució del Front d'Esquerra. Aquests 6,5 milions de vots obtinguts per l'Heloísa són un patrimoni polític molt important per al futur del país. Serà inevitable que els treballadors facin la seva experiència negativa amb el futur govern electe. Aquests sectors dels treballadors i de la joventut que van votar l'Heloísa podran ser a l'avantguarda de les lluites contra el futur govern.

A més, l'experiència del Front va ser molt important per a les direccions i militants dels tres partits, així com per als activistes independents que es van sumar a la campanya. Va ser possible un coneixement millor de les posicions, dels mètodes, de les experiències de cadascú. Ara és important encarar una reflexió col·lectiva del balanç d'aquestes eleccions i acordar la possibilitat de mantenir la unitat al voltant de lluites comunes. La primera és la posició sobre la proposta de vot en la segona volta. El PSTU proposa que hi hagi una reunió de la coordinació del Front per discutir aquesta posició unitària. Nosaltres ens manifestem pel vot nul, que és l'única postura coherent amb tot el que vam dir sobre Lula i Alckmin durant la primera volta.

De la mateixa manera, pensem que és fonamental que comencem ja a preparar en comú les lluites contra les reformes laboral i de la Previsió, anunciades pel futur govern tant per Lula com per Alckmin. Conlutas està impulsant una campanya nacional contra aquestes reformes i s'està discutint la realització d'una Trobada Nacional unitària per començaments de l'any que ve amb totes les forces contràries a aquestes reformes, formin o no part de la Conlutas.

Extractes d'Opinio Socialista. Revista del PSTU, secció brasilera de la LIT-CI

Argentina. Desapareguts avui

Per l'aparició amb vida de Julio López!

Si Kirchner vol que en Julio López aparegui viu que convoqui a la mobilització per trobar-lo

Des del mes de setembre passat s'està jutjant l'ex comissari Miguel Etchecolatz, responsable de multitud d'homicidis, tortures i desaparicions de l'última dictadura, quan era el cap de la Policia de la província de Buenos Aires. El principal testimoni del cas, en Julio López, un ex paleta de 76 anys que va ser torturat per Etchecolatz, va desaparèixer el 17 de setembre. Tot indica que va ser segrestat per sectors de la Policia Bonaerense. Des d'aleshores hi ha mobilitzacions reclamant que es posin més esforços en la recerca, que aparegui viu i el càstig als responsables. Reproduïm la declaració del FOS -Front Obrer Socialista, la secció argentina de la LIT-QI.

Fa gairebé 20 dies que va desaparèixer en Julio López, el jubilat de la construcció de 77 anys, segrestat i torturat per Etchecolanz, fa 30 anys.

La lluita del poble argentí, encapçalada per les organitzacions de Drets Humans, ha anat aconseguint avançar en l'esclariment dels crims del règim militar. I ha fet que aquest govern derogués les lleis del Punt Final i d'Obediència Deguda, que havien atorgat la impunitat als genocides. Testimonis com els d'en López i altres treballadors han esborrat qualsevol dubte sobre la manera de fer de la dictadura.

Etchecolanz, el sinistre cap de la Bonaerense, va ser sentenciat a reclusió perpètua, per primera vegada utilitzant la figura jurídica del genocidi. S'ha obert la possibilitat, després de tanta injustícia, que tots els genocides siguin jutjats. I també els governs que els van indultar i protegir durant tants anys.

Aquesta és l'explicació de la desaparició d'en López. És un càstig a un treballador, a un ancià, que ha tingut la valentia d'enfrontar -se als impunes. I és un avís i una amenaça per fer callar totes les víctimes. El Governador Solá mateix va assenyalar la Bonaerense com el responsable més probable: la força policial de què ell és cap i que hauria de controlar. Aquesta situació s'ha d'acabar immediatament. No podem tolerar que en López no aparegui, o que aparegui mort, i això quedi impune.

N'hi ha prou amb el que fa el govern?

Solá i Kirchner estan tocats. Són conscients que en són responsables perquè no han garantit la seguretat dels testimonis. I que les Forces Armades i policials segueixen estant plenes de genocides i còmplices de la dictadura. Kirchner mateix va reconèixer la seva impotència quan va dir que "el passat no està vençut". Ells saben que tenen responsabilitats en aquesta desaparició.

Per això, després de la paràlisi inicial, van sortir pels mitjans oferint recompenses, posant cartells i enviant missatges de text. Però amb això no n'hi ha prou. Perquè la recerca segueix estant en mans de la policia Bonaerense, la mateixa que segons Solá seria la responsable del segrest. És una bogeria.

L'única manera que en López aparegui, o que com a mínim se'n tregui l'entrellat, és que tot el poble argentí es posi a fer feina amb tots els recursos per fer-ho.

En lloc de seguir especulant, mentre l'Hebe de Bonafini llença a les escombraries tota la seva trajectòria sembrant dubtes sobre el paleta jubilat que ha estat segrestat, han de posar tots els recursos i la seva influència al servei que això s'aclareixi.

El poble ja ha demostrat que està disposat a enfrontar-se als impunes de la dictadura. Així ho demostren les mobilitzacions a La Plata, a la Plaza de Mayo i a diverses ciutats del país, convocades per organitzacions de Drets Humans i estudiantils, la Central de Treballadors Argentins i l'Esquerra.

El govern ha de convocar tot el poble.

Ha arribat l'hora que milions de persones tornin a sortir als carrers per dir MAI MÉS, i prendre amb les seves pròpies mans la lluita per l'aparició d'en Julio López i l'esclariment dels fets.

Una gran part de la població té confiança en Kirchner, i respecta la seva política de Drets Humans. Nosaltres ens hi oposem i diferim de la seva política, però reconeixem les expectatives d'un gran sector de gent. L'expectativa que ha creat dona a Kirchner la possibilitat de convocar aquesta gran mobilització.

La mobilització massiva és l'única forma de derrotar aquests rebrots feixistes. Per això, si K vol acabar amb els genocides i aconseguir que en López aparegui viu, en comptes de cridar que es confiï en la investigació de la Bonaerense, té l'obligació de posar en marxa milions de persones arreu del país, convocant marxes massives perquè aparegui viu, conjuntament amb tots els organismes de Drets

Humans..

En paral·lel a això, s'ha de crear una Comissió Nacional d'organismes de Drets Humans, sindicats, partits polítics, personalitats de la ciència i l'art, amb atribucions plenes per investigar arreu, formar comitès que recorrin comissaries, unitats militars, i qualsevol lloc sospitós, de manera sumària, i amb les facultats més àmplies.

Si, com va dir Solá i tots sospitem, en López està en mans de la Bonaerense o de sectors vinculats, allà és on hem d'anar tots. Que el govern i les organitzacions sindicals cridin la població a envoltar cada comissaria de cada barri, accedir-hi i assetjar-les fins que en López aparegui, i els responsables del seu segrest, també.

L'Església, muda davant de la dictadura, també té l'obligació de posar-se al servei d'aquesta lluita per l'aparició amb vida i la derrota dels genocides. Amb sermons no rentaran la seva complicitat del passat.

Crida a totes les organitzacions obreres i populars.

No confiem que el govern ho faci. La seva covardia és evident. Hem d'obligar-los-hi. En López és un treballador. Les organitzacions obreres han de posar-se al capdavant d'aquesta exigència.

La CTA ja ha fet una aturada a La Plata i mobilitzacions. Hem de forçar la CGT i els gremis, que en el passat van callar davant dels crims de la dictadura, que cridin a aturades i a un pla de lluita nacional per l'aparició amb vida, el càstig dels responsables i el desmantellament de l'aparell repressiu. L'objectiu central és assolir la mobilització massiva

Que Kirschner convoqui la mobilització popular!

Per una comissió independent amb facultats plenes!

Aturada i pla de lluita nacional per l'aparició amb vida!

*Frente Obrero Socialista.
Secció Argentina de la LIT-Ci*

